

Kázání: 118. Jak se naučit apoštolským způsobům

Kristovým učedníkem se může stát kdokoli. Nezáleží na tom, jestli to je muž či žena, nezáleží na národnosti ani profesi. Záleží jen na tom, zda má oči nejen pro sebe, ale i pro druhé, zda má citlivé uši, které dovedou naslouchat, no a potom také ruce, co dovedou pomáhat tam, kde je třeba přiložit ruce k dílu.

Kázání

Jak se naučit apoštolským způsobům

čtení: Skutky 9, 36 - 43

36 V Joppe žila učednice jménem Tabita, řecky Dorkas. Konala mnoho dobrých skutků a štědrě rozdávala almužny.

37 Ale právě tehdy onemocněla a zemřela. Umyli ji a položili do horního pokoje.

38 Poněvadž Lydda je blízko Joppe, dověděli se učedníci, že je tam Petr, a poslali k němu dva muže s naléhavou prosbou: „Přijď rychle k nám!“

39 Petr se hned s nimi vydal na cestu. Když přišli do Joppe, zavedli jej do horního pokoje, kde ho s pláčem obklopily všechny vdovy a ukazovaly mu košile a pláště, které jim Tabita šila, dokud byla naživu.

40 Petr poslal všechny z místnosti; pak poklekl, pomodlil se, obrátil se k mrtvé a řekl: „Tabito, vstaň!“ Ona otevřela oči, a když spatřila Petra, zvedla se na lůžku.

41 Podal jí ruku a pomohl jí vstát. Pak všechny zavolal, i vdovy, a vrátil jim ji živou.

42 Zpráva o tom se rozšířila po celém Joppe a mnoho lidí uvěřilo v Pána.

43 Petr zůstal ještě delší čas v Joppe v domě Šimona koželuha.

Sestry a bratři,

naše sedmiletá vnučka se ráno, den před oslavou svých narozenin, svěřila mamince: „Já se tak těším

na dárky!“ „Štěpánko,“ odpoví na to maminka, „máš se hlavně těšit, že se uvidíš se sestřenkou, s tetami a vůbec se všemi!“ „Ale já se na to těším,“ reaguje nadšeně vnučka, „jen se s tím tak nevyjadřuju!“

Myslím, že Štěpánka vyslovila něco, co je pro nás lidi příznačné jaksi obecně. Těšíme se z toho, co dostáváme, ale pokud se týká těch, kdo za dary stojí, tak ti nás sice těší také, „jen se s tím tak nevyjadřujeme“. Možná už tušíte, kam mířím.

Dnes je Svátek matek. Jsou to právě maminky, které soustavně a neúnavně obdarovávají své ratolesti péčí a láskou. Bez nich by bylo všechno daleko těžší. Jenže jak už to tak bývá, tyhle dary bereme jako samozřejmost a teprve až když dárcé není, dochází nám, o co všechno jsme přišli.

Jako v případě oné Tabity, či řecky Dorkas, o které jsme dnes četli. Nevíme o ní nic víc, než že to byla učednice, co „konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny“. Nevíme, kolik jí bylo let, ani jestli měla muže a rodinu.

Dokonce nevíme, jestli ty dobré skutky a almužny byly z její kapsy nebo ze sbírek na chudé, které skupina vyznavačů Mesiáše Ježíše v přímořském městečku Joppe mezi sebou pořádala.

Dorkas mohla být diakonkou, což byla v prvních křesťanských sborech volená funkce související s pověřením starat se právě o chudé.

Ať už to bylo tak či onak, byla to ženská čilá jak srnka, co pořád něco šila, pletla, přešívala a vyspravovala. Tak nějak k ní to její jméno pasovalo, v překladu je to skutečně srnka. Díky ní nemusela žádná vdova, které tenkrát bývaly ze všech lidí nejchudší, chodit v roztrhané košili.

No, a pak se to stalo. Dorkas onemocněla a zemřela. A všechny chudé vdovy si z ničeho nic uvědomily, o co přišly.

Nedá mi to, abych v tuto chvíli neučinil jedno přirovnání. Kromě Svátku matek připadá na dnešní neděli také Den vítězství, svátek, kdy si připomínáme ukončení druhé světové války, návrat svobody a demokracie.

Jenže netrvalo dlouho a churavá poválečná demokracie v naší zemi zemřela a naši rodiče nebo prarodiče si bolestně uvědomili, o co přišli.

Dlouhých 40 let jsme potom, podobně jako starozákonní Izraelité, putovali vyprahlou pouští prolhaného autoritářského systému až se najednou v osmdesátém devátém svoboda a demokracie zázračně opět vzkřísily.

Zase patříme na Západ a těšíme se ze všech darů, které z toho pramení, z bezpečí, vzájemné solidarity a zaručených lidských práv. Těšíme se z toho, „jen se s tím tak nevyjadřujeme“, jak by řekla Štěpánka.

V době, kdy jsme svědky násilného vpádu východního lžiimpéria na Ukrajinu, si tak nějak lépe uvědomujeme, o co bychom přišli, kdybychom nebyli součástí svobodného světa.

Letošní den vítězství proto není jen připomínkou konce minulé války, je také vyjádřením společné odhodlanosti bránit svobodu a demokracii, vyjádřením úsilí udělat všechno pro to, aby nám snad znovu nezemřely a nezemřely.

Vraťme se ale zpátky k Dorkas. Zajímavé je, že je v textu označena jako učednice. Nikde jinde v celém Novém zákoně se s tímhle označením v ženském rodě nesetkáme.

Učedníci byli ti, které Ježíš za svého putování pozval, aby šli s ním, aby se stali jeho žáky, aby se u něho naučili, jak žít.

Nevíme, jestli Dorkas někdy chodila s Ježíšem, nejspíš ne. Přesto se stala učednicí, a aniž ho kdy viděla, dělala právě to, co dělával kdysi on: věnovala se chudým a potřebným.

Z toho je zřejmé, že Kristovým učedníkem se může stát kdokoli. Nezáleží na tom, jestli to je muž či žena, nezáleží na národnosti ani profesi. Záleží jen na tom, zda má oči nejen pro sebe, ale i pro druhé, zda má citlivé uši, které dovedou naslouchat, no a potom také ruce, co dovedou šít košile nebo prostě pomáhat tam, kde je třeba přiložit ruce k dílu.

Těšíme se ze všech učedníků, kteří se dnes po příkladu Ježíše věnují například utečencům z válečné Ukrajiny.

Vedle učedníků a učednic, které Ježíš pozval, aby s ním chodili a učili se žít jako on, byla mezi prvními vyznavači Mesiáše Ježíše také skupina apoštolů.

Nejdřív byli rovněž učedníky, co přišli na pozvání, ale potom dostali navíc od Pána pověření, aby se jako jeho reprezentanti sami vydali do světa, aby stejně jako on uzdravovali, odpouštěli, odhalovali pokrytectví a lež a otevírali dveře do nové budoucnosti, do Božího království spravedlnosti a pokoje.

Petr byl apoštolem se vším všudy. Vedle obecného pověření, které bylo určeno všem jeho kolegům, dostal ještě pověření ryze osobní, s úkolem, aby se o celé společenství těch, kdo se k Ježíšovi hlásí, pěkně staral a pečoval o ně. Možná to bylo proto, že byl vždycky impulzivní sólista a širší celek mu trochu unikal.

A Petr se úkolu, zdá se, zhostil na jedničku. Čteme, že se z Jeruzaléma vydal po venkovských sborech a tak dorazil i do Lyddy, co se nacházela blízko Joppe, kde právě onemocněla a zemřela učednice Dorkas. Když za ním přišli s prosbou, aby se honem sebral a vyrazil s nimi, neváhal a těch 15 kilometrů zvládnul rychlou chůzí za pár hodin.

Dorkas už byla zavinutá do pohřebního rubáše a protože pohřby se tenkrát konaly v den úmrtí, čekalo se už jenom na apoštola. A plačky plakaly a vdovy si utíraly slzy do rukávů košil, které jim Dorkas kdysi ušila a Petr, když to viděl, poslal všechny z místnosti, poklekl, pomodlil se a řekl: „Tabito vstaň.“ Pak už jí jen podal ruku a pomohl vstát.

„A zpráva o tom se rozšířila po celém Joppe a mnoho lidí uvěřilo v Pána,“ končí dnešní čtení.

Pěkný příběh, pomyslíme si, hlavně že to dobře dopadlo, happy endy máme rádi, možná také proto, že z vlastní zkušenosti víme, že nebývají pravidlem.

Jenže co s tím dnes, po dvou tisíci letech? Nejsme apoštolové, abychom dělali zázraky, křísili mrtvé nebo vraceli zdraví nemocným. Nejsme apoštolové vybavení nadpřirozenými schopnostmi a je poněkud trapné, když si na ně někteří rádoby evangelisté hrají a předstírají, že dokážou uzdravovat na počkání.

Nejsme sice apoštolové, ale některým způsobům apoštola Petra by stálo za to se naučit. Třeba to, když pro něj přišli poslové z Joppe, nečekal na nic a šel. Nebo to, jak se obrátil k ležící Dorkas, povzbudil jí, aby vstala, a podal pomocnou ruku.

Že tu a tam padneme na zem, se může stát. Šťěstí je, když se poblíž najde někdo, kdo nad námi nemávne rukou, jako že je to marný, ale ruku nám podá, dodá nám odvahy k novému povstání.

Apoštoly sice nejsme, ale můžeme si osvojit apoštolské způsoby, které jsou podobně zázračné jako od pravého apoštola.

Jedno je ale jisté, učedníky a učednicemi jako byla právě Dorkas, být můžeme i dnes. Nevyžaduje to nic jiného, než se na cestě životem připojit k Ježíšovi, učit se od něj, jak žít.

Nejsou to žádná kouzla, prostě jde o to, mít oči nejen pro sebe, ale i pro druhé, a také citlivé uši, které dovedou naslouchat, no a potom také ruce, co se dovedou přiložit k dílu (třeba šít košile) nebo co se umějí po apoštolsku podat těm, kdo upadli, a pomohou jim vstát.

Myslím, že i když to není patrné, právě na takové lidi se celý svět těší, „jen se s tím tak nevyjadřuje“.

PeČ

SPCH 8. 5. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)